

Հովհաննես Թումանյան

Կաքավի գովքը

Արև բացվեց թուխ ամպերեն,
Կաքավ թրռավ կանաչ սարեն,
Կանաչ սարեն՝ սարի ծերեն,
Բարև բերավ ծաղիկներեն.

Սիրունի՛կ, սիրունի՛կ,
Նախշուն կաքավիկ:

Քո բուն հյուսած ծաղիկներով՝
Շուշան, նարգիզ, նունուֆարով,
Քո տեղ լրցված ցող ու շաղով,

Քընես, կելնես երգ ու տաղով.
Սիրունի՛կ, սիրունի՛կ,
Նախշուն կաքավիկ:

Քո թև փափուկ ու խատուտիկ,
Պըստի կըտուց, կարմիր տոտիկ,

Կարմիր-կարմիր տոտիկներով,
Կըշորորաս ճուտիկներով.
Սիրունի՛կ, սիրունի՛կ,
Նախշուն կաքավիկ:

Երբ կրկանգնես մասնոտ քարին,

Սաղմոս կասես ծաղիկներին,

Սարեր ձորեր զըվարթ կանես,

Դարդի ծովեն սիրտ կըհանես.

Սիրունի՛կ, սիրունի՛կ,

Նախշուն կաքավիկ:

1907
